

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא-:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי דכתיב: (משלי כ"ח) אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו יפול ברעה? אקמצא ובר קמצא חרוב ירושלים, אתרנגולא ותרנגולתא חרוב טור מלכא, אשקא דריספק חרוב ביתר.		רבי יוחנן:											נה: ☒
אקמצא ובר קמצא חרוב ירושלים													נה: ☒
דההוא גברא דרחמיה קמצא ובעל דבביה בר קמצא, עבד סעודתא, אמר ליה לשמעיה: זיל אייתי לי קמצא, אזל אייתי ליה בר קמצא.													נה: ☐
אתא אשכחיה דהוה יתיב, אמר ליה: מכדי ההוא גברא בעל דבבא דההוא גברא הוא, מאי בעית הכא? קום פוק													נה: ☐
אמר ליה: הואיל ואתאי שבקן, ויהיבנא לך דמי מה דאכילנא ושתנא													נה: ☐
אמר ליה: לא.													נ. ☐
אמר ליה: יהיבנא לך דמי פלגא דסעודתיך													נ. ☐
אמר ליה: לא.													נ. ☐
אמר ליה: יהיבנא לך דמי כולה סעודתיך													נ. ☐
א"ל: לא.													נ. ☐
נקטיה בידיה ואוקמיה ואפקיה.													נ. ☐
אמר: הואיל והוה יתבי רבנן ולא מחו ביה, ש"מ קא ניחא להו, איזיל איכול בהו קורצא בי מלכא.													נ. ☐
אזל אמר ליה לקיסר: מרדו בך יהודאי?													נ. ☐
א"ל: מי יימר?													נ. ☐
א"ל: שדר להו קורבנא, חזית אי מקרבין ליה.													נ. ☐
אזל שדר בידיה עגלא תלתא.													נ. ☐
בהדי דקאתי שדא ביה מומא בניב שפתים, ואמרי לה - בדוקין שבעין, דוכתא דלדין הוה מומא ולדידהו לאו מומא הוא.													נ. ☐
סבור רבנן לקרוביה משום שלום מלכות													נ. ☐
יאמרו: בעלי מומין קריבין לגבי מזבח	אמר להו רבי זכריה בן אבקולס:												נ. ☐
סבור למיקטליה, דלא ליזיל ולימא													נ. ☐
יאמרו: מטיל מום בקדשים יהרג	אמר להו רבי זכריה:												נ. ☐
ענוותנותו של רבי זכריה בן אבקולס, החריבה את ביתנו, ושרפה את היכלנו, והגליטנו מארצנו.	רבי יוחנן:												נ. ☒
שדר עלוייהו לנירון קיסר.													נ. ☒
כי קאתי, שדא גירא למזרח אתא נפל בירושלים, למערב - אתא נפל בירושלים, לארבע רוחות השמים - אתא נפל בירושלים.													נ. ☐
א"ל לינוקא: פסוק לי פסוקיך													נ. ☐
אמר ליה: (יהזקאל כה) ונתתי את נקמתי באדום ביד עמי ישראל וגו'													נ. ☐
אמר: קודשא בריך הוא בעי לחרובי ביתיה, ובעי לכפורי ידיה בההוא גברא ערק ואזל ואיגיר, ונפק מנייה ר"מ.													נ. ☐
שדריה עלוייהו לאספיינוס קיסר.													נ. ☐
אתא, צר עלה תלת שני.													נ. ☒
הוה בה הנהו תלתא עתירי: נקדימון בן גוריון, וכן כלבא שבוע, וכן ציצית הכסת													נ. ☒
נקדימון בן גוריון, שנקדה לו חמה בעבורו													נ. ☐
בן כלבא שבוע, שכל הנכנס לביתו כשהוא רעב ככלב, יוצא כשהוא שבע													נ. ☐

disputants-חולקים ♦
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ מימרא-statement
 ◊ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

גיטין-הניזקין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בן ציצית הכסת, שהיתה ציצתו נגררת על גבי כסתות.												o	נ.ו
איכא דאמרי: שהיתה כסתו מוטלת בין גדולי רומי.												o	נ.ו
חד אמר להו: אנא זיינא להו בחיטי ושערי												o	נ.ו
וחד אמר להו: בדחמרא ובדמלחא ומשחא												o	נ.ו
וחד אמר להו: בדציבי												o	נ.ו
ושבחו רבנן לדציבי דרב חסדא כל אקלידי הוה מסר לשמעיה בר מדציבי												o	נ.ו
אכלבא דחיטי בעי שיתין אכלבי דציבי.	דאמר רב חסדא:											■	◊ נ.ו
הוה להו למיזן עשרים וחד שתא.												o	◊ נ.ו
הוּו בהו הנהו בריוני												o	◊ נ.ו
אמרו להו רבנן: ניפוק ונעביד שלמא בהדיהו												o	נ.ו
לא שבקינהו.												o	נ.ו
אמרו להו: ניפוק ונעביד קרבא בהדיהו												o	נ.ו
אמרו להו רבנן: לא מסתייעא מילתא.												o	נ.ו
קמו קלנהו להנהו אמברי דחיטי ושערי, והוה כפנא.												o	נ.ו
מרתא בת בייתוס עתירתא דירושלים הוּיא, שדרתה לשלוהה ואמרה ליה: זיל אייתי לי סמידא.												o	◊ נ.ו
אדאזל איזדבן, אתא אמר לה: סמידא ליכא, חוורתא איכא												o	נ.ו
אמרה ליה: זיל אייתי לי.												o	נ.ו
אדאזל אזדבן, אתא ואמר לה: חוורתא ליכא, גושקרא איכא												o	נ.ו
א"ל: זיל אייתי לי.												o	נ.ו
אדאזל אזדבן, אתא ואמר לה: גושקרא ליכא, קימחא דשערי איכא												o	נ.ו
אמרה ליה: זיל אייתי לי.												o	נ.ו
אדאזל איזדבן												o	נ.ו
הוה שליפא מסאנא, אמרה: איפוק ואחזי אי משכחנא מידי למיכל, איתיב לה פרתא בכרעא ומתה.												o	נ.ו
(דברים כ"ח) הרכה בך והענוגה אשר לא נסתה כף רגלה.	קרי עלה רבן יוחנן בן זכאי:											■	◊ נ.ו
גרוגרות דר' צדוק אכלה, ואיתניסא ומתה.	איכא דאמרי:											o	◊ נ.ו
דר' צדוק יתיב ארבעין שנין בתעניתא דלא ליחרב ירושלים, כי הוה אכיל מידי הוה מיתחזי מאבראי, וכי הוה בריא, מיימי ליה גרוגרות, מייץ מיייהו ושדי להו.												o	◊ נ.ו
כי הוה קאי ניחא נפשה, אפיקתא לכל דהבא וכספא שדיתיה בשוקא, אמרה: האי למאי מיבעי לי?												o	נ.ו
והיינו דכתיב: (יחזקאל ז') כספם בחוצות ישליכו.												■	◊ נ.ו
אבא סקרא ריש בריוני דירושלים בר אחתיה דרבן יוחנן בן זכאי הוה													◊ נ.ו
שלח ליה: תא בצנינעא לגבאי.												o	נ.ו
אתא	[רבן יוחנן בן זכאי]											o	נ.ו
עד אימת עבדיתו הכי, וקטליתו ליה לעלמא בכפנא?	א"ל: [רבן יוחנן בן זכאי]											o	נ.ו
א"ל: מאי איעביד, דאי אמינא להו מידי קטלו לן?												o	נ.ו
חזי לי תקנתא לדידי דאיפוק, אפשר דהוי הצלה פורתא.	א"ל: [רבן יוחנן בן זכאי]											o	נ.ו

disputants-חולקים ♦
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מימרא-statement ■
 ◌ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

גיטין-הניזקין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
א"ל: נקוט נפשך בקצירי, וליתי כולי עלמא ולישיילו בך, ואיתי מידי סריא ואגני גבך, ולימרו דנח נפשך, וליעיילו בך תלמידך ולא ליעול בך איניש אחרינא, דלא לרגשן בך דקליל את, דאינהו ידעי דחייא קליל ממיאת.												נ.
עביד הכי, נכנס בו רבי אליעזר מצד אחד ורבי יהושע מצד אחר, כי מטו לפיתחא בעו למדקריה												נ.
אמר להו: יאמרו רבן דקרו												נ.
בעו למדחפיה												נ.
אמר להו: יאמרו רבן דחפן												נ.
פתחו ליה בבא, נפק.												נ.
כי מטא להתם, אמר: שלמא עלך מלכא, שלמא עלך מלכא	[רבן יוחנן בן זכאי]											נ.
א"ל: מייחבת תרי קטלא, חדא, דלאו מלכא אנא וקא קרית לי מלכא ותו, אי מלכא אנא, עד האידנא אמאי לא אתית לגבאי?												נ.
דקאמרת לאו מלכא אנא, איברא מלכא את, דאי לאו מלכא את לא מימסרא ירושלים בידך, דכתיב: (ישעיהו י') והלבנון באדיר יפול, ואין אדיר אלא מלך, דכתיב: (ירמיהו ל') והיה אדירו ממנו וגו', ואין לבנון אלא ביהמ"ק, שנאמר: (דברים ג') ההר הטוב הזה והלבנון ודקאמרת אי מלכא אנא אמאי לא קאתית לגבאי עד האידנא? בריוני דאית בן לא שבקינן.	א"ל: [רבן יוחנן בן זכאי]											נ.
אמר ליה: אילו חבית של דבש ודרקון כרוך עליה, לא היו שוברין את החבית בשביל דרקון?												נ.
אישתיק.	[רבן יוחנן בן זכאי]											נ.
(ישעיהו מד) משיב חכמים אהור ודעתם יסכל, איבעי ליה למימר ליה: שקלינן צבתא ושקלינן ליה לדרקון וקטלינן ליה, וחביתא שבקינן לה.	קרי עליה רב יוסף, ואיתימא רבי עקיבא:											נ.
אדהכי אתי פריסתקא עליה מרומי, אמר ליה: קום, דמית ליה קיסר, ואמרי הנהו חשיבי דרומי לאותיבך ברישא.												נ.
הוה סיים חד מסאני, בעא למסימא לאחרינא לא עייל, בעא למשלפא לאידך לא נפק, אמר: מאי האי?												נ.
לא תצטער, שמועה טובה אתיא לך, דכתיב: (משלי ט"ו) שמועה טובה תדשן עצם. אלא מאי תקנתיה? ליתי איניש דלא מיתבא דעתך מיניה ולחליף קמך, דכתיב: (משלי י"ז) ורוח נכאה תיבש גרם	א"ל: [רבן יוחנן בן זכאי]											נ.
עבד הכי עייל.												נ.
אמר ליה: ומאחר דחכמתו כולי האי, עד האידנא אמאי לא אתיתו לגבאי?												נ.
ולא אמרי לך?	א"ל: [רבן יוחנן בן זכאי]											נ.
אמר ליה: אנא נמי אמרי לך												נ.
אמר ליה: מיזל אזילנא ואינש אחרינא משדרנא, אלא בעי מינאי מידי דאתן לך.												נ.
תן לי בינה וחכמיה, וששילתא דרבן גמליאל, ואסוותא דמסיין ליה לרבי צדוק.	א"ל: [רבן יוחנן בן זכאי]											נ.
(ישעיהו מד) משיב חכמים אהור ודעתם יסכל, איבעי למימר ליה לשבקינהו דא זימנא.	קרי עליה רב יוסף, ואיתימא רבי עקיבא:											נ.
והוא סבר, דלמא כולי האי לא עביד, והצלה פורתא נמי לא הוי.	[רבן יוחנן בן זכאי]											נ.
אסוותא דמסיין ליה לרבי צדוק מאי היא?												נ.
יומא קמא אשקיהו מיא דפארי, למחר מיא דסיפוקא, למחר מיא דקימחא, עד דרווח מיעיה פורתא פורתא.	!											נ.
אזל שדריה לטיטוס.												נ.
(דברים ל"ב) ואמר אי אלהימו צור חסיו בו - זה טיטוס הרשע שחירף וגידף כלפי מעלה. מה עשה? תפש זונה בידו ונכנס לבית קדשי הקדשים, והציע ספר תורה ועבר עליה עבירה, ונטל סייף וגידר את הפרוכת, ונעשה נס והיה דם מבצבץ ויוצא, וכסבור הרג את עצמו, שנאמר: (תהלים ע"ד) שאגו צורריך בקרב מועדיך שמו אותותם אותות.												נ.
(תהלים פ"ט) מי כמוך חסין יה - מי כמוך חסין וקשה, שאתה שומע ניאוצו וגידופו של אותו רשע ושותק.	אבא חנן:											נ.

disputants-חולקים ♦
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 story-מעשה >
 key-מקרא:

מימרא-statement ■
 קושיא-challenge ◊
 שאלה-question ^
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

גיטין-הניזקין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
(שמות ט"ו) מי כמוכה באלים ה' - מי כמוכה באלמים. מה עשה? נטל את הפרוכת ועשאו כמין גרגותני, והביא כל כלים שבמקדש והניחן בהן, והושיבן בספינה לילך להשתבח בעירו, שנאמר: (קהלת ח') ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו וממקום קדוש יהלכו וישתכחו בעיר אשר כן עשו, אל תיקרי קבורים אלא קבוצים, אל תיקרי וישתכחו אלא וישתכחו.	דבי רבי ישמעאל תנא:										◊	ג:
קבורים ממש, דאפילו מילי דמטמרן איגלייא להון.	איכא דאמרי:										◊	ג:
עמד עליו נחשול שבים לטובעו, אמר: כמדומה אני שאלהיהם של אלו אין גבורתו אלא במים, בא פרעה טבעו במים, בא סיסרא טבעו במים, אף הוא עומד עלי לטובעני במים, אם גבור הוא יעלה ליבשה ויעשה עמי מלחמה.										○	◊	ג:
יצתה בת קול ואמרה לו: רשע בן רשע בן בנו של עשו הרשע, בריה קלה יש לי בעולמי ויתוש שמה, אמאי קרי לה בריה קלה? דמעלנא אית לה ומפקנא לית לה, עלה ליבשה ותעשה עמה מלחמה.										○		ג:
עלה ליבשה, בא יתוש ונכנס בחוטמו, ונקר במוחו שבע שנים.										○	◊	ג:
יומא חד הוה קא חליף אבבא דבי נפחא, שמע קל ארזפתא אישתיק, אמר: איכא תקנתא.										○		ג:
כל יומא מייתו נפחא ומחו קמיה, לנכרי יהיב ליה ארבע זוזי, לישראל אמר ליה: מיסתיך דקא חזית בסנאך.										○		ג:
עד תלתין יומין עבד הכי, מכאן ואילך כיון דדש דש.										○		ג:
אני הייתי בין גדולי רומי, וכשמת פצעו את מוחו, ומצאו בו כצפור דרור משקל שני סלעים.	תניא, אמר רבי פנחס בן ערובא:									■	◊	ג:
כגזל בן שנה משקל שני ליטרין.	במתניתא תנא:									■	◊	ג:
פיו של נחושת וצפורניו של ברזל.	אביי, נקטינן:									■	◊	ג:
כי הוה קא מיית, אמר להו: ליקליוה לההוא גברא ולבדרי לקיטמיה אשב ימי, דלא לשכחיה אלהא דיהודאי ולוקמיה בדינא.										○	◊	ג:
אונקלוס בר קלוניקוס בר אחתיה דטיטוס הוה, בעי לאיגורי, אזל אסקיה לטיטוס בנגידא										○	◊	ג:
מאן חשיב בההוא עלמא?	אמר ליה: [אונקלוס]									○		ג:
אמר ליה: ישראל.										○		ג:
מהו לאידבוקי בהו?	[אונקלוס]									○		ג:
אמר ליה: מילייהו נפישין ולא מצית לקיומינהו, זיל איגרי בהו בההוא עלמא והוית רישא, דכתיב: (איכה א') היו צריה לראש וגו', כל המיצר לישראל נעשה ראש.										○	◊	ג:
דיניה דההוא גברא במאי?	אמר ליה: [אונקלוס]									○		ג:
א"ל: במאי דפסיק אנפשיה, כל יומא מכנשי ליה לקיטמיה ודייני ליה, וקלו ליה ומבדרו אשב ימי.										○		ג:
אזל אסקיה לבלעם בנגידא										○	◊	ג:
מאן חשיב בההוא עלמא?	אמר ליה: [אונקלוס]									○		ג:
א"ל: ישראל.										○		ג:
מהו לאידבוקי בהו?	[אונקלוס]									○		ג:
א"ל: (דברים כ"ג) לא תדרוש שלומם וטובתם כל הימים.										○	◊	ג:
דיניה דההוא גברא במאי?	אמר ליה: [אונקלוס]									○		ג:
א"ל: בשכבת זרע רותחת.										○		ג:
אזל אסקיה בנגידא לפושעי ישראל										○	◊	ג:
מאן חשיב בההוא עלמא?	אמר ליה: [אונקלוס]									○		ג:
א"ל: ישראל.										○		ג:
מהו לאידבוקי בהו?										○		ג:
א"ל: טובתם דרוש, רעתם לא תדרוש, כל הנוגע בהן כאילו נוגע בבבת עינו.										○	◊	ג:

מימרא-statement
 קושיא-challenge
 שאלה-question
 תירוץ-answer
 ראייה-proof

חולקים-disputants
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 מעשה-story

מקרא-key:

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דיניה דההוא גברא במאי? א"ל: בצואה רותחת.	אמר ליה: [אונקלוס]											
כל המלעיג על דברי חכמים נידון בצואה רותחת.	דאמר מר:											
תא חזי, מה בין פושעי ישראל לנביאי אומות העולם עובדי ע"ז.												
בא וראה כמה גדולה כחה של בושא, שהרי סייע הקב"ה את בר קמצא, והחריב את ביתו ושרף את היכלו.	תניא, אמר רבי אלעזר:											
אתרנגולא ואתרנגולתא חריב טור מלכא												
דהו נהיגי כי הו מפקי חתנא וכלתא, מפקי קמייהו תרנגולא ותרנגולתא, כלומר, פרו ורבו כתרנגולים. יומא חד הוה קא חליף גונדא דרומאי, שקלינהו מינייהו, נפלו עלייהו מחונהו, אתו אמרו ליה לקיסר: מרדו בך יהודאי?												
אתא עלייהו.												
הוה בהו ההוא בר דרומא דהוה קפיץ מילא וקטיל בהו												
שקליה קיסר לתאגיה ואותביה אארעא, אמר: ריבוניה דעלמא כוליה, אי ניחא לך, לא תמסריה לההוא גברא לדידיה ולמלכותיה בידיה חדד גברא												
אכשליה פומיה לבר דרומא, ואמר: (תהלים ס') הלא אתה אלהים זנחתנו ולא תצא אלהים בצבאותינו.												
דוד נמי אמר הכן												
דוד אתמוהי קא מתמה.												
על לבית הכסא												
אתא דרקונא שמטיה לכרכשיה ונח נפשיה.												
אמר: הוואל ואיתרשיש לי ניסא, הא זימנא אישבקינהו, שבקינהו ואול.												
איזדוקר ואכלו ושתו, ואדליקו שרגי עד דאיתחזי בליונא דגושפנאק ברחוק מילא.												
אמר: מיחדא קא חדו בי יהודאי הדר אתא עלייהו.												
תלת מאה אלפי שליפי סייפא עיילו לטור מלכא, וקטלו בה תלתא יומי ותלתא לילותא, ובהך גיסא הלולי וחנגי, ולא הו ידעי הני בהני.	רבי אסי:											
(איכה ב) בלע ה' ולא חמל את כל נאות יעקב - כי אתא רבין אמר רבי יוחנן: אלו ששים רבוא עירות שהיו לו לינאי המלך בהר המלך	[רבין אמר רבי יוחנן]											
ששים רבוא עירות היו לו לינאי המלך בהר המלך, וכל אחת ואחת היו בה כיוצאי מצרים, חוץ משלש שהיו בהן כפלים כיוצאי מצרים, אלו הן: כפר ביש, כפר שיחליים, כפר דכריא.	דאמר רב יהודה אמר רב אסי:											
כפר ביש, דלא יהבי ביתא לאושפיזא												
כפר שיחליים, שהיתה פרנסתן מן שחליים												
כפר דכריא, אמר רבי יוחנן: שהיו נשותיהן יולדות זכרים תחלה, ויולדות נקבה באחרונה ופוסקות.	[רבי יוחנן]											
לדידי חזי לי ההוא אתרא, ואפילו שיתין ריבוותא קני לא מחזיק.	עולא:											
אמר ליה ההוא צדוקי לרבי חנינא: שקורי משקריתן												
(ירמיהו ג) ארץ צבי כתיב בה, מה צבי זה אין עורו מחזיק את בשרו, אף ארץ ישראל, בזמן שיושבין עליה רווחא, ובזמן שאין יושבין עליה גמדא.	אמר ליה: [רבי חנינא]											
אי איכא דשמיע ליה מילתא מכפר סכניא של מצרים לימא.	רב מניומי בר חלקיה ורב חלקיה בר טוביה ורב הונא בר חייא הוו יתבי גבי הדדי, אמרי:											
מעשה בארוס וארוסתו שנשבו לבין העובדי כוכבים והשיאום זה לזה, אמרה לו: בבקשה ממך, אל תגע בי, שאין לי כתובה ממך, ולא נגע בה עד יום מותו. וכשמת, אמרה להן: סיפדו לזה שפטפט ביצרו יותר מיוסף, דאילו ביוסף לא הוה אלא חדא שעטא, והאי כל יומא ויומא ואילו יוסף לאו בחדא מטה, והאי בחדא מטה ואילו יוסף לאו אשתו, והא אשתו.	פתח חד מינייהו ואמר:											

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מעשה ועמדו ארבעים מודיות בדניר, נחסר השער מדיא אחת, ובדקו ומצאו אב ובנו שבאו על נערה מאורסה ביום הכפורים, והביאום לבית דין וסקלום, וחזר השער למקומו.	פתח אידך ואמר:												◊
מעשה באדם אחד שנתן עיניו באשתו לגרשה, והיתה כתובתה מרובה. מה עשה? הלך וזימן את שושבינו והאכילן והשקן, שיכרן והשכיבן על מיטה אחת, והביא לובן ביצה והטיל ביניהן, והעמיד להן עדים ובא לבית דין.	פתח אידך ואמר:												◊
היה שם זקן אחד מתלמידי שמאי הזקן ובבא בן בוטא שמו, אמר להן, כך מקובלני משמאי הזקן: לובן ביצה סולד מן האור, ושכבת זרע דוזה מן האור.	[בבא בן בוטא -שמאי הזקן]												◊
בדקו ומצאו כדבריו, והביאוהו לב"ד והלקוהו והגבוהו כתובתה ממנו.													◊
ומאחר דהוו צדיקים כולי האי, מאי טעמא איענוש?	אבי לרב יוסף:												◊
משום דלא איאבול על ירושלים, דכתיב: (ישעיהו ס"ו) שמחו את ירושלם וגילו בה כל אוהביה שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה.	א"ל: [רב יוסף]												◊
אשקא דריספק חריב ביתר													◊
דהוו נהיגי כי הוה מתיליד ינוקא שתלי ארזא, ינוקתא - שתלי תורניתא, וכי הוו מינסכי, קייצי להו ועבדו גננא.													◊
יומא חד הוה קא חלפא ברתיא דקיסר, אתבר שקא דריספק, קצו ארזא ועיילו לה, אתו נפול עלייהו מחוננהו. אתו אמרו ליה לקיסר: מרדו בך יהודאי?													◊
אתא עלייהו.													◊
(איכה ב') גדע בחרי אף כל קרן ישראל - א"ר זירא א"ר אבהו א"ר יוחנן: אלו שמונים אלף קרני מלחמה שננסכו לדרך ביתר בשעה שלכדוה, והרגו בה אנשים ונשים וטף, עד שהלך דמן ונפל לים הגדול שמא תאמר קרובה היתה, רחוקה היתה מיל.	[רבי זירא א"ר אבהו א"ר יוחנן]												◊
שני נחלים יש בבקעת ידים, אחד מושך אילך ואחד מושך אילך, ושיערו חכמים: שני חלקים מים ואחד דם.	תניא, רבי אליעזר הגדול:												◊
שבע שנים בצרו עובדי כוכבים את כרמיהן מדמן של ישראל בלא זבל.	במתניתא תנא:												◊
סח לי זקן אחד מאנשי ירושלים, בבקעה זו הרג נבוראדן רב טבחים מאתים ואחת עשרה רבוא, ובירושלים הרג תשעים וארבע רבוא על אבן אחת, עד שהלך דמן ונגע בדמו של זכריה, לקיים מה שנאמר: (הושע ד') ודמים בדמים נגעו.	רבי חייא בר אבין אמר רבי יהושע בן קרחה:												◊
אשכחיה לדמיה דזכריה דהוה קא מרתח וסליק													◊
אמר: מאי האי?													◊
אמרו ליה: דם זבחים דאשתפוך.													◊
אייתי דמי ולא אידמו													◊
אמר להו: אי אמריתו לי - מוטב, ואי לאו - מסריקנא לבשרייכו במסרקי דפרזלי.													◊
אמרי ליה: מאי נימא לך, נבייא הוה בן דהוה קא מוכח לן במילי דשמאי, קמינן עילויה וקטלינן ליה, והא כמה שנין דלא קא ניח דמיה.													◊
אמר להו: אנא מפייסנא ליה.													◊
אייתי סנהדרי גדולה וסנהדרי קטנה קטל עילויה ולא נח, בחורים ובתולות קטל עילויה ולא נח, אייתי תינוקות של בית רבן קטל עילויה ולא נח, א"ל: זכריה, זכריה, טובים שבהן איבדתי, ניחא לך דאבדינהו לכולהו?													◊
כדאמר ליה הכי נח.													◊
בההיא שעתא הרהר תשובה בדעתיה, אמר: ומה אם על נפש אחת - כך, ההוא גברא דקטל כל הני נשמתא - על אחת כמה וכמה.													◊
ערק אזל שדר שטר פרטתא בביתיה ואגייר.													◊
נעמן גר תושב היה נבוראדן גר צדק היה.	תנא:												◊
מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק.													◊

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>קושיא-challenge</p> <p>שאלה-question</p> <p>תירוץ-answer</p> <p>ראיה-proof</p>
--	--

גיטין-הניזקין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
מבני בניו של - סיסרא למדו תינוקות בירושלים												◇	גז	
מבני בניו של סנחריב למדו תורה ברבים. מאן אינון? שמעיה ואבטליון.												■	◇	גז
היינו דכתיב: (יחזקאל כ"ד) נתתי את דמה על צחיח סלע לבלתי הכסות.													◇	גז
(בראשית כ"ו) הקול קול יעקב והידים ידי עשו													◇	גז
הקול - זה אדריינוס קיסר, שהרג באלכסנדריא של מצרים ששים רבוא על ששים רבוא כפלים כיוצאי מצרים.													◇	גז
קול יעקב - זה אספסיינוס קיסר, שהרג בכרך ביתר ארבע מאות רבוא, ואמרי לה ארבעת אלפים רבוא והידים ידי עשו - זו מלכות הרשעה, שהחריבה את בתינו, ושרפה את היכלנו, והגליתנו מארצנו.													◇	גז
דבר אחר: הקול קול יעקב - אין לך תפלה שמועלת שאין בה מזרעו של יעקב													◇	גז
והידים ידי עשו - אין לך מלחמה שנוצחת שאין בה מזרעו של עשו.													◇	גז
(איוב ה) בשוט לשון תחבא - בחירוורי לשון תחבא.	והיינו דא"ר אלעזר:												◇	גז
מאי דכתיב: (תהלים קל"ז) על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון? מלמד, שהראהו הקב"ה לדוד חורבן בית ראשון וחורבן בית שני. חורבן בית ראשון, שנאמר: על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו. בית שני, דכתיב: (תהלים קל"ז) זכור ה' לבני אדם את יום ירושלים האומרים ערו ערו עד היסוד	רב יהודה אמר רב:												◇	גז
מעשה בד' מאות ילדים וילדות שנשבו לקלון, הרגישו בעצמן למה הן מתבקשים, אמרו: אם אנו טובעין בים אנו באין לחיי העולם הבא? דרש להן הגדול שבהן: (תהלים ס"ח) אמר ה' מבשן אשכ אשכ ממצולות ים, מבשן אשכ - מבין שיני אריה אשכ, ממצולות ים - אלו שטובעין בים כיון ששמעו ילדות כך, קפצו כולן ונפלו לתוך הים. נשאו ילדים ק"ו בעצמן ואמרו: מה הללו שדרכן לכך - כך, אנו שאין דרכנו לכך - על אחת כמה וכמה אף הם קפצו לתוך הים.	רב יהודה אמר שמואל, ואיתימא רבי אמי, ואמרי לה במתניתא תנא:												◇	גז
ועליהם הכתוב אומר: (תהלים מ"ד) כי עליך הורגנו כל היום נחשבנו כצאן טבחה.													◇	גז
זו אשה ושבעה בניה.	רב יהודה:												◇	גז
אתיהו קמא לקמיה דקיסר, אמרו ליה: פלח לעבודת כוכבים אמר להו, כתוב בתורה: (שמות כ') אנכי ה' אלהיך, אפקוהו וקטלוהו.													◇	גז
ואתיהו לאידך לקמיה דקיסר, אמרו ליה: פלח לעבודת כוכבים אמר להו, כתוב בתורה: (שמות כ') לא יהיה לך אלהים אחרים על פני, אפקוהו וקטלוהו.													◇	גז
אתיהו לאידך, אמרו ליה: פלח לעבודת כוכבים אמר להו, כתוב בתורה: (שמות כ"ב) זוכח לאלהים יחרם, אפקוהו וקטלוהו.													◇	גז
אתיהו לאידך, אמרו ליה: פלח לעבודת כוכבים אמר להו, כתוב בתורה: (שמות ל"ד) לא תשתחוה לאל אחר, אפקוהו וקטלוהו.													◇	גז
אתיהו לאידך, אמרו ליה: פלח לעבודת כוכבים אמר להו, כתוב בתורה: (דברים ו') שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, אפקוהו וקטלוהו.													◇	גז
אתיהו לאידך, אמרו ליה: פלח לעבודת כוכבים אמר להו, כתוב בתורה: (דברים ד') וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד, אפקוהו וקטלוהו.													◇	גז
אתיהו לאידך, אמרו ליה: פלח לעבודת כוכבים אמר להו, כתוב בתורה: (דברים כ"ו) את ה' האמרת וגו' וה' האמריך היום, כבר נשבענו להקדוש ברוך הוא שאין אנו מעבירין אותו באל אחר, ואף הוא נשבע לנו שאין מעביר אותנו באומה אחרת.													◇	גז
א"ל קיסר: אישדי לך גושפנקא וגחין ושקליה, כי היכי דלימרו קביל עליה הרמנא דמלכא													◇	גז
א"ל: חבל עלך קיסר, חבל עלך קיסר, על כבוד עצמך כך, על כבוד הקב"ה על אחת כמה וכמה													◇	גז
אפקוהו למיקטליה, אמרה להו אימיה: יהבוהו ניהלי ואינשקיה פורתא, אמרה לו: בניי, לכו ואמרו לאברהם אביכם אתה עקדת מזבח אחד ואני עקדתי שבעה מזבחות אף היא עלתה לגג ונפלה ומתה.													◇	גז
יצתה בת קול ואמרה: (תהלים קי"ג) אם הבנים שמחה.													◇	גז
זו מילה שניתנה בשמיני.	רבי יהושע בן לוי:												◇	גז

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

גיטין-הניזקין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אלו ת"ח שמראין הלכות שחיטה בעצמן	רבי שמעון בן לקיש:											◊	נה.
כל מילי ליחזי איניש בנפשיה, בר משחיטה ודבר אחר.	דאמר רבא:	■										◊	נה.
אלו תלמידי חכמים שממיתין עצמן על דברי תורה, כדר' שמעון בן לקיש	רב נחמן בר יצחק	■										◊	נה.
אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליהם, שנאמר: (במדבר י"ט) זאת התורה אדם כי ימות באהל וגו'.	דאמר ר"ש בן לקיש:	■										◊	נה.
ארבעים סאה קצוצי תפילין נמצאו בראשי הרוגי ביתר.	רבה בר בר חנה א"ר יוחנן:											○	נה.
שלש קופות של ארבעים ארבעים סאה.	רבי ינאי ברבי ישמעאל:											○	נה.
ארבעים קופות של שלש שלש סאין.	במתניתא תנא:											○	נה.
ולא פליגי: הא דרישא, הא דדרעא.												■	נה.
ארבעה קבין מוח נמצאו על אבן אחת.	רבי אסי:											○	נה.
תשעת קבין.	עולא:											○	נה.
מאי קראה? (תהלים קל"ז) בת בבל השדודה אשרי שישלם לך וגו' אשרי שיאחו ונפץ את עולריך אל הסלע.	רב כהנא, ואיתימא שילא בר מרי:											■	נה.
(איכה ד') בני ציון היקרים המסולאים בפז												■	נה.
מאי מסולאים בפז?												^	נה.
אילימא דהוו מחפי בפיוזא												!	נה.
תרתין מתקלי איסתירי פיוזא נחות בעלמא, חדא ברומי וחדא בכולי עלמא	והאמרי דבי רבי שילא:											⚡	נה.
אלא שהיו מגנין את הפז ביופיין.												!	נה.
מעיקרא, חשיבי דרומאי הוו נקטי בליונא דגושפנקא ומשמשי ערסיהו, מכאן ואילך מייית בני ישראל ואסרי בכרעי דפרייהו ומשמשי.												○	נה.
אמר ליה חד לחבריה: הא היכא כתיבא?												○	נה.
אמר ליה: (דברים כ"ח) גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה הזאת.												○	נה.
אמר: כמה מרחיקנא מדוכתא פלן?												○	נה.
אמר ליה: אינגד פוסתא ופלגא												○	נה.
אמר ליה: אי מטאי לגביה לא איצטריכי לך.												○	נה.
מאי דכתיב: (איכה ג') עיני עוללה לנפשי מכל בנות עירי? ארבע מאות בתי כנסיות היו בכרך ביתר, ובכל אחת ואחת היו בה ארבע מאות מלמדי תינוקות, וכל אחד ואחד היו לפניו ארבע מאות תינוקות של בית רבן, וכשהיה אויב נכנס לשם היו דוקרין אותן בחוטריהן, וכשגבר אויב ולכדום, כרכום בספריהם והציתום באש.	רב יהודה אמר שמואל משום רבן שמעון בן גמליאל:											○	נה.
מעשה ברבי יהושע בן חנניה שהלך לכרך גדול שברומי, אמרו לו: תינוק אחד יש בבית האסורים, יפה עינים וטוב רואי וקווצותיו: סדורות לו תלתלים.	ת"ר:											○	נה.
הלך ועמד על פתח בית האסורים, אמר: (ישעיהו מב) מי נתן למשיסה יעקב וישראל לבוזזים?												○	נה.
ענה אותו תינוק ואמר: הלא ה' זו חטאנו לו ולא אבו בדרכיו הלוך ולא שמעו בתורתו.												○	נה.
מובטחני בו שמורה הוראה בישראל, העבודה שאיני זו מכאן עד שאפדנו בכל ממון שפוסקין עליו.	אמר: [רבי יהושע בן חנניה]											○	נה.
לא זו משם עד שפדאו בממון הרבה, ולא היו ימים מועטין עד שהורה הוראה בישראל. ומנו? רבי ישמעאל בן אלישע.	אמרו:											○	נה.
מעשה בבנו ובבתו של ר' ישמעאל בן אלישע שנשכו לשני אדונים.	רב יהודה אמר רב:											○	נה.
ילמים נדווגו שניהם במקום אחד, זה אומר: יש לי עבד שאין כיופיו בכל העולם, וזה אומר: יש לי שפחה שאין בכל העולם כולו כיופיה, אמרו: בוא ונשיאם זה לזה ונחלק בוולדות.												○	נה.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **! תירוץ-answer**
proof-ראיה ■

key-מקרא:

גיטין-הניזקין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הכניסום להדר, זה ישב בקרן זוית זה וזו ישובה בקרן זוית זה, זה אומר: אני כהן בן כהנים גדולים אשא שפחה? וזאת אומרת: אני כהנת בת כהנים גדולים אנשא לעבד? ובכו כל הלילה. כיון שעלה עמוד השחר, הכירו זה את זה, ונפלו זה על זה וגעו בבכיה עד שיצאה נשמתן.												o	נה.
ועליהן קונן ירמיה: (איכה א') על אלה אני בוכיה עיני עיני יורדה מים.												■	נה.
מעשה באשה אחת וצפנת בת פניאל שמה, צפנת - שהכל צופין ביופיה, בת פניאל - בתו של כהן גדול ששימש לפני ולפנים, שנתעלל בה שבאי כל הלילה.	ריש לקיש:											o	נה.
למחר הליבישה שבעה חלוקים והוציאה למוכרה.												o	נה.
בא אדם אחד שהיה מכווער ביותר, אמר לו: הראני את יופיה, אמר לו: ריקא אם אתה רוצה ליקח קח, שאין כיופיה בכל העולם כולו, אמר לו: אף על פי כן. הפשיטה ששת חלוקים, ושביעי קרעתה ונתפלשה באפר, אמרה לפניו: רבוננו של עולם, אם עלינו לא הסת, על קדושת שמך הגבור למה לא תחוס?												o	נה.
ועליה קונן ירמיה: (ירמיהו ו') בת עמי חגרי שק והתפלשי באפר אבל יחיד עשי לך מספד תמרורים כי פתאום יבא השודד עלינו, עליך לא נאמר אלא עלינו, כביכול, עלי ועליך בא שודד.												■	נה.
מאי דכתיב: (מילה ב') ועשקו גבר וביתו ואיש ונחלתו? מעשה באדם אחד שנתן עינו באשת רבו, ושוליא דגרי הוה. פעם אחת הוצרך (רבו) ללות, אמר לו: שגר אשתך אצלי ואלונה, שיגר אשתו אצלו, שהה עמה שלשה ימים. קדם ובא אצלו, אמר לו: אשתי ששיגרתי לך היכן היא? אמר לו: אני פטרתיה לאלתר, ושמעתי שהתינוקות נתעללו בה בדרך.	רב יהודה אמר רב:											o	נה.
אמר לו: מה אעשה?												o	נה.
אמר לו: אם אתה שומע לעצתי גרשה.												o	נה.
אמר לו: כתובתה מרובה												o	נה.
אמר לו: אני אלווך ותן לה כתובתה.												o	נה.
עמד זה וגרשה, הלך הוא ונשאה.												o	נה.
כיון שהגיע זמנו ולא היה לו לפרועו, אמר לו: בא ועשה עמי בחובך.												o	נה.
והיו הם יושבים ואוכלים ושותין והוא היה עומד ומשקה עליהן, והיו דמעות נושרות מעיניו ונופלות בכוסיהן												o	נה.
ועל אותה שעה נתחתם גזר דין.												■	נה.
על שתי פתילות בנר אחד.	ואמרי לה:											■	נה.
לקח מן הסיקריקון וכו'.												■	נה.
לא שנו אלא דאמר לו לך חזק וקני, אבל בשטר - קנה	רב:											■	נה.
אף בשטר נמי לא קנה, עד שיכתוב לו אחריות.	שמואל:											■	נה.
תניא כוותיה דשמואל												■	נה:
לקח מן האשה וחזר ולקח מן האיש - מקחו קיים, מן האיש וחזר ולקח מן האשה - מקחו בטל, עד שתכתוב לו אחריות.	ר' שמעון בן אלעזר:											■	נה:
נימא תיהוי תיובתא דרב												ז	נה:
מאי אחריות? נמי שטר.	אמר לך רב:											!	נה:
לקח מן הסיקריקון, ואכלה שלש שנים בפני בעלים וחזר ומכרה לאחר, אין לבעלים על לוקח שני כלום.	ת"ר:											■	נה:
ה"ד?												^	נה:
אי דקא טעין ואמר מינך זבנה												!	נה:
אפילו ראשון נמן												ז	נה:
אי דלא קא טעין ואמר מינך זבנה												!	נה:
אפילו שני נמי לא												ז	נה:
לעולם דלא קא טעין ליה, וכגון זה טוענין לירש וטוענין ללוקח ואידך אי טעין - אין, ואי לא טעין - לא.	רב ששת:											!	נה:

מימרא-statement ■
 קושיא-challenge ◊
 שאלה-question ^
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◊ חולקים-disputants
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 :מקרא-key

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הבא מחמת חוב ומחמת אנפרות - אין בו משום סיקריקון, ואנפרות עצמה - צריכה שתשהה שנים עשר חדש.	ת"ר:											◊
והאמרת אין בה משום סיקריקון												◊
ה"ק: סיקריקון עצמה - צריכה שתשהה י"ב חדש.												◊
אין אנפרות בבבל.	רב יוסף, נקטינן:											◊
והא קחזינן דאיכא												◊
אלא אימא: אין דין אנפרות בבבל. מ"ט? כיון דאיכא בי דוואר ולא אזיל קביל, אימא אחולי אחיל.												◊
גידל בר רעילאי קביל ארעא בטסקא מבני באגא, אקדים ויהיב זוזי דתלת שנין.												◊
לסוף אתא מרוותא קמאי												◊
אמרו ליה: שתא קמייתא דיהבת אכלת, השתא אנן יהינן אנן אכלינן, אתו לקמיה דרב פפא												◊
סבר למיכתב ליה טירפא אבני באגא	[רב פפא]											◊
א"כ, עשית סיקריקון	רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא:											◊
הניח מעותיו על קרן הצבי.	אלא אמר רב הונא בריה דרב יהושע:											◊
זו משנה ראשונה. ב"ד של אהריהן אמרו: הלוקח מן הסיקריקון נותן לבעלים רביע.												◊
רביע בקרקע או רביע במעות	רב:											◊
רביע בקרקע שהן שליש במעות.	שמואל:											◊
במאי קמיפלגי?												◊
נכי רביע זבין	מר סבר: [שמואל]											◊
נכי חומשא זבין.	ומר סבר: [רב]											◊
זו משנה ראשונה. ב"ד של אהריהן אמרו: הלוקח מן הסיקריקון נותן לבעלים רביע, ויד בעלים על העליונה, רצו בקרקע נוטלין, רצו במעות נוטלין אימתי? בזמן שאין בידן ליקח, אבל יש בידן ליקח - הן קודמין לכל אדם. רבי הושיב ב"ד ונמנו, שאם שהתה בפני סיקריקון שנים עשר חודש - כל הקודם ליקח זכה, אבל נותן לבעלים רביע בקרקע או רביע במעות	מיתבי:											◊
כי תניא ההיא, לאחר שבאו מעות לידו.	רב אשי:											◊
אנא הואי במנינא דבי רבי, ומינאי ידיי מנו ברישא.	רב:											◊
דיני ממונות והטהרות והטומאות מתחילין מן הגדול, ודיני נפשות מתחילין מן הצד	והאנן תנן:											◊
שאני מנינא דבי רבי, דכולהו מנינייהו מן הצד הוו מתחילין.	רבה בריה דרבא, ואיתימא ר' הילל בריה דר' וולס:											◊
מימות משה ועד רבי לא מצינו תורה וגדולה במקום אחד.	ואמר רבה בריה דרבא, ואיתימא רבי הילל בריה דרבי וולס:											◊
ולא? הא הוה יהושע												◊
הוה אלעזר.												◊
הא הוה אלעזר												◊
הוה פנחס.												◊
והא הוה פנחס												◊
הוה זקנים.												◊
הא הוה שאול												◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
היה שמואל.												!
והא נח נפשיה												ז
כולהו שני קאמרינן.												!
והא הוה דוך												ז
הוה עירא היאירי.												!
והא נח נפשיה												ז
כולהו שני בעינן.												!
הא הוה שלמה												ז
הוה שמעי בן גרא.												!
והא קטליה												ז
כולהו שני קאמרינן.												!
הא הוה חזקיה												ז
הוה שבנא.												!
הא איקטיל												ז
כולהו שני קאמרינן.												!
והא הוה עזרא												ז
הוה נחמיה בן חכליה.												!
אף אני אומר: מימות רבי ועד רב אשי לא מצינו תורה וגדולה במקום אחד.	רב אחא בריה דרבא:											■
ולא? והא הוה הונא בר נתן												ז
שאני הונא בר נתן, דמיכף הוה כייף ליה לרב אשי.												!
חרש רומז ונרמז	[ת"ק]											■
קופץ ונקפץ במטלטלין.	בן בתירא											■
הפעוטות - מקחן מקח וממכרן ממכר במטלטלין.												■
מחלוקת - במטלטלין, אבל בגיטין - דברי הכל ברמיזה.	רב נחמן:											■
פשיטא, במטלטלין תנן												ז
מהו דתימא אף במטלטלין, קמ"ל.												!
כמחלוקת במטלטלין כך מחלוקת בגיטין.	איכא דאמרי, א"ר נחמן:											■
והאנן במטלטלין תנן												ז
אימא: אף במטלטלין.												!
הפעוטות - מקחן מקח וממכרן ממכר במטלטלין.												■
ועד כמה?												^
כבר שית, כבר שב.	מחוי רב יהודה לרב יצחק בריה:											!
כבר שב, כבר תמני.	רב כהנא											!
כבר תשע, כבר עשר.	במתניתא תנא:											!
ולא פליגי, כל חד וחד לפי הורפיה.												■

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- ! proof-ראיה- ■</p>
--	---

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
גיטין-הניזקין	מימרא	מאן דאמר										
וטעמא מאי?												▲
משום כדי חייו.	רבי אבא בר יעקב א"ר יוחנן:											! ◇
(מלכים ב' י') ויאמר לאשר על המלתחה הוצא לבוש לכל עובדי הבעל											■	◇
מאי מלתחה?											▲	
דבר הנמלל ונמתח.	רבי אבא בר יעקב א"ר יוחנן:											! ◇
סיבני וחומס סלסלה ומלמלא, סיבני וחומס - כאמגוזא ופלגיה דאמגוזא, סלסלה ומלמלא - כפיסתא ופלגי דפיסתא.	כי אתא רב דימי א"ר יוחנן: שיגר לו בוניים בן גוניים לרבי:										■	◇
מאי מלמלא?											▲	
דבר הנמלל ונמתח.												! ◇
וטעותן עד כמה?												▲ ◇
עד שתות, כגדול.	רבי יונה א"ר זירא:											! ◇
מתנתו, מאי?	בעי אביי:											▲
אין מתנתו מתנה	רב יימר											! ◇
מתנתו מתנה.	מר בר רב אשי:											! ◇
אפכוה ושדרוה לקמיה דרב מרדכי												○
זילו אמרו לבר מר: לאו הכי הוה עובדא? כי הוה קאי מר חד כרעיה אארעא וחד כרעיה אדרגא, ואמרנא ליה: מתנתו מאי? ואמר לן: מתנתו מתנה, אחת מתנת שכיב מרע ואחת מתנת בריא, אחת מתנה מרובה ואחת מתנה מועטת.	א"ל: [רב מרדכי]											■ ◇
אלו דברים אמרו מפני דרכי שלום:												■
כהן קורא ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל, מפני דרכי שלום												■ ◇
מערבין בבית ישן, מפני דרכי שלום												■ ◇
בור שהוא קרוב לאמה מתמלא ראשון, מפני דרכי שלום												■ ◇
מצודות חיה ועופות ודגים יש - בהן משום גזל, מפני דרכי שלום	[ת"ק]											■ ◇
גזל גמור	רבי יוסי:											■ ◇
מציאת חרש שוטה וקטן יש בהן משום גזל, מפני דרכי שלום	[ת"ק]											■ ◇
גזל גמור	רבי יוסי:											■ ◇
עני המנקף בראש הזית - מה שתחתיו גזל, מפני דרכי שלום	[ת"ק]											■ ◇
גזל גמור	רבי יוסי:											■ ◇
אין ממחין ביד עניי עובדי כוכבים בלקט שכחה ופאה, מפני דרכי שלום.												■ ◇
מנה"מ?												▲
דאמר קרא (דברים ל"א) ויכתוב משה את התורה הזאת ויתנה אל הכהנים בני לוי, אטו אנא לא ידענא דכהנים בני לוי נינהו? אלא כהן ברישא והדר לוי.	רב מתנה:											! ◇
מהכא: (דברים כ"א) ונגשו הכהנים בני לוי, אטו אנן לא ידעינן דכהנים בני לוי נינהו? אלא כהן ברישא והדר לוי.	רבי יצחק נפחא:											! ◇
מהכא: (דברי הימים א' כ"ג) בני עמרם אהרן ומשה ויבדל אהרן להקדישו קדש קדשים.	רב אשי:											! ◇
מהכא: (ויקרא כ"א) וקדשתו - לכל דבר שבקדושה.	רבי חייה בר אבא:											! ◇
וקדשתו - לכל דבר שבקדושה, לפתוח ראשון, ולברך ראשון, וליטול מנה יפה ראשון.	תנא דבי רבי ישמעאל:											! ◇

disputants-חולקים ♦
central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊
insertion of an earlier segment-קדמת-פסקה של מובאה <
story-מעשה O
key-מקרא:

statement-מימרא ■
challenge-קושיא ⚡
question-שאלה ^
answer-תירוץ !
proof-ראיה ■

גיטין-הניזקין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מפני דרכי שלום? דאורייתא היא	אביי לרב יוסף:							⚡				נס:	
דאורייתא, ומפני דרכי שלום.	א"ל: [רב יוסף]							!			◊	נס:	
כל התורה כולה נמי מפני דרכי שלום היא, דכתיב: (משלי ג') דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום	[אביי]							⚡			◊	נס:	
לכדמר [רבה]	אלא אמר אביי:							!			◊	נס:	
שנים - ממתנין זה לזה בקערה, שלשה - אין ממתנין. הנוצע הוא פושט ידו תחלה, ואם בא לחלוק כבוד לרבו או למי שגדול ממנו - הרשות בידו	דתניא:							!	■		◊	נס:	
לא שנו אלא בסעודה, אבל בבהכ"נ לא, דאתו לאינצויי.	ואמר מר עלה: [רבה]							!	■		◊	נס:	
הא דאמרת בבהכ"נ לא, לא אמרן אלא בשבתות וימים טובים דשכיחי רבים, אבל בשני ובחמישי לא.	רב מתנה:								■		◊	נס:	
איני? והא רב הונא קרי בכהני בשבתות ויו"ט								⚡				נס:	
שאני רב הונא, דאפילו רבי אמי ורבי אסי כהני חשיבי דא"י מיכף הוו כייפי ליה.								!				נס:	
אין שם כהן - נתפרדה חבילה.	אביי, נקטינן:										■	◊	נס:
אין שם לוי - קורא כהן.	ואמר אביי, נקטינן:										■	◊	נס:
איני?								⚡				נס:	
כהן אחר כהן לא יקרא משום פגמו של ראשון, לוי אחר לוי לא יקרא משום פגם שניהם	והאמר רבי יוחנן:							⚡	■		◊	נס:	
כי קאמרינן - באותו כהן.								!			◊	נס:	
מ"ש לוי אחר לוי? דאיכא פגם שניהם, דאמרי חד מינייהו לאו לוי הוא, כהן אחר כהן נמי אמרי חד מינייהו לאו כהן הוא								⚡				נס:	
כגון דמוחזק לן באבוה דהאי שני דכהן הוא.								!			◊	נס:	
ה"נ דמוחזק לן באבוה דהאי שני דלוי הוא								⚡				נס:	
אלא, אמרי ממזרת או נתינה נסיב ופסליה לזרעיה.								!			◊	נס:	
הכא נמי אמרי גרושה או חלוצה נסיב ואחליה לזרעיה								⚡			◊	נס:	
סוף סוף לוי מי קא הוי.								!			◊	נס:	
ולמאן?											^	◊	נס:
אי ליושבין								!				נס:	
הא קא חזו ליה								⚡				נס:	
אלא ליוצאין.								!			◊	נס:	
אחריהן מי קוראין?	שלחו ליה בני גלילא לרבי חלבון:										^	◊	נס:
לא הוה בידיה.											o	נס:	
אתא ושייליה לרבי יצחק נפחא	[רבי חלבון]										o	נס:	
אחריהן קוראין ת"ח הממונין פרנסים על הצבור, ואחריהן ת"ח הראויין למנותם פרנסים על הצבור, ואחריהן בני ת"ח שאבותיהן ממונים פרנסים על הצבור, ואחריהן ראשי כנסיות וכל אדם.	א"ל: [רבי יצחק נפחא]							!			◊	נס:	
שלחו ליה בני גליל לר' חלבון: מהו לקרות בחומשים בבהכ"נ בציבור?	שלחו ליה בני גלילא לרבי חלבון:										^	◊	נס:
לא הוה בידיה.											o	נס:	
אתא שייליה לר' יצחק נפחא											o	נס:	
לא הוה בידיה.											o	נס:	
אתא שאיל בי מדרשא, ופשטוה מהא	[רבי חלבון]							!			◊	נס:	

מירא- statement ■
קושיא- challenge ◊
שאלה- question ^
תירוץ- answer !
ראיה- proof ■

חולקים- disputants ◆
נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review ◊
מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment <
מעשה- story O

מקרא- key:

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ס"ת שחסר יריעה אחת - אין קורין בו.	דא"ר שמואל בר נחמני א"ר יוחנן:											◊
ולא היא, התם מחסר במילתיה, הכא לא מחסר במילתיה.												◊
אין קוראין בחומשין בבית הכנסת משום כבוד הצבור.	רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו:											◊
האי ספר אפטרותא - אסור למקרי ביה בשבת מאי טעמא? דלא ניתן ליכתב.	ורבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו:											◊
לטלטולי נמי אסור מ"ט? דהא לא חזי למיקרי ביה.	מר בר רב אשי:											◊
ולא היא, שרי לטלטולי ושרי למיקרי ביה, דר' יוחנן ור"ש בן לקיש מעייני בספרא דאגדתא בשבתא, והא לא ניתן ליכתב אלא כיון דלא אפשר - (תהלים קי"ט) עת לעשות לה' הפרו תורתך, ה"נ כיון דלא אפשר - עת לעשות לה' הפרו תורתך.												◊
מהו לכתוב מגילה לתינוק להתלמד בה?	בעא מיניה אביי מרבה:											◊
תיבעי למאן דאמר תורה מגילה ניתנה, תיבעי למאן דאמר תורה חתומה ניתנה												◊
תיבעי למ"ד תורה מגילה ניתנה, כיון דמגילה ניתנה כותבין, או דילמא כיון דאידיבך אידבך?												◊
תיבעי למ"ד תורה חתומה ניתנה, כיון דחתומה ניתנה אין כותבין, או דילמא כיון דלא אפשר כותבין?												◊
אין כותבין, ומה טעם? לפי שאין כותבין.	א"ל: [רבה]											◊
אף היא עשתה טבלא של זהב שפרשת סוטה כתובה עליה	איתיביה:											◊
באל"ף ב"ת.	רבי שמעון בן לקיש משום ר' ינאי:											◊
כשהוא כתוב, רואה וכותב מה שכתוב בטבלא	איתיביה:											◊
אימא: כמה שכתוב בטבלא.												◊
כשהוא כתוב, רואה בטבלא וכותב מה שכתוב בטבלא, מה הוא כתוב בטבלא? (במדבר ה') אם שכב אם לא שכב	איתיביה:											◊
הכא במאי עסקינן - בסירוגין.												◊
כתנאי:												◊
אין כותבין מגילה לתינוק להתלמד בה, ואם דעתו להשלים - מותר	[ת"ק]											◊
בבראשית - עד דור המבול, בתורת כהנים - עד ויהי ביום השמיני.	רבי יהודה:											◊
תורה - מגילה מגילה ניתנה, שנא': (תהלים מ') אז אמרתי הנה באתי במגילת ספר כתוב עלי	רבי יוחנן משום רבי בנאה:											◊
תורה - חתומה ניתנה, שנאמר: (דברים ל"א) לקוח את ספר התורה הזאת.	רבי שמעון בן לקיש:											◊
ואידך נמי הכתיב לקוח												◊
ההוא לבתר דאידיבך.												◊
ואידך נמי הכתיב במגילת ספר כתוב עלי												◊
ההוא, דכל התורה כולה איקרי מגילה, דכתיב: (זכריה ה') ויאמר אלי מה אתה רואה ואומר אני רואה מגילה עפה.												◊
אי נמי, לכדרכי לוי												◊
שמנה פרשיות נאמרו ביום שהוקם בו המשכן, אלו הן: פרשת כהנים, ופרשת לויים, ופרשת טמאים, ופרשת שילוח טמאים, ופרשת אחרי מות, ופרשת שתויי יין, ופרשת נרות, ופרשת פרה אדומה.	דאמר רבי לוי:											◊
תורה - רוב בכתב ומיעוט על פה, שנא': (הושע ה') אכתוב לו רובי תורתך כמו זר נחשבו	רבי אלעזר:											◊
רוב על פה ומיעוט בכתב, שנא': (שמות ל"ד) כי על פי הדברים האלה.	רבי יוחנן:											◊
ואידך נמי הכתיב אכתוב לו רובי תורתך												◊

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
מקרא-key:	

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ההוא אתמוהי קא מתמה: אכתוב לו רובי תורת? הלא כמו זר נחשבו.												!
ואידך נמי הכתיב כי על פי הדברים האלה												ז
ההוא משום דתקיפי למיגמרינהו.												!
כתבי: (שמות ל"ד) כתוב לך את הדברים האלה, וכתבי: (שמות ל"ד) כי ע"פ הדברים האלה, הא כיצד? דברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרן על פה, דברים שבעל פה אי אתה רשאי לאומרן בכתב.	דרש רבי יהודה בר נחמני מתורגמניה דרבי שמעון בן לקיש:											■
אלה - אלה אתה כותב, ואי אתה כותב הלכות.	דבי רבי ישמעאל תנא:											■
לא כרת הקב"ה ברית עם ישראל אלא בשביל דברים שבעל פה, שנאמר: (שמות ל"ד) כי על פי הדברים האלה כרתתי אתך ברית ואת ישראל.	רבי יוחנן:											■
מערבין בבית ישן, מפני דרכי שלום.												■
מאי טעמא?												^
אילמא משום כבוד												!
והא ההוא שיפורא דהוה מעיקרא בי רב יהודה, ולבסוף בי רבא, ולבסוף בי רב יוסף, ולבסוף בי אביי, ולבסוף בי רבא												ז
אלא משום חשדא.												!
בור שהוא קרוב לאמה וכו'.												■
בני נהרא - רב אמר: תתאי שתו מיא ברישא	איתמר: [רב]											■
עילאי שתו מיא ברישא.	שמואל:											■
בדמיזל כולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - במיסכר ואשקוי												■
שמואל אמר עילאי שתו מיא ברישא, דאמרי: אנן מקרבינן טפי	[שמואל]											■
ורב אמר תתאי שתו מיא ברישא, דאמרי: נהרא כפשטיה ליזיל.	[רב]											■
בור הקרוב לאמה מתמלא ראשון, מפני דרכי שלום	תנן:											ז
באמה המתהלכת ע"פ בורו.	תרגמה שמואל אליבא דרב:											!
אי הכי, מאי למימרא?												ז
מהו דתימא, מצי אמרי ליה: סכר מיסכר ואשקי בהינדוא, קמ"ל.												!
השתא דלא איתמר הלכתא לא כמר ולא כמר, כל דאלימ גבר.	רב הונא בר תחליפא:											■
רב שימי בר אשי	[רב שימי בר אשי]											○
אית לי עידנא לדידי.	אמר ליה: [אביי]											○
ולותבן מר בליליא												○
אית לי מיא לאשקוי.	אמר ליה: [אביי]											○
אנא משקינא ליה למר מיא ביממא, ולותבן מר בליליא	א"ל: [רב שימי בר אשי]											○
לחיי.	אמר ליה: [אביי]											○
אזל לעילאי, אמר להו: תתאי שתו מיא ברישא, אזל לתתאי, אמר להו: עילאי שתו מיא ברישא, אדהכי סכר מיסכר ואשקי.	[רב שימי בר אשי]											○
כי אתא לקמיה דאביי, אמר ליה: כבי תרי עבדת לך ולא טעמינהו אביי לפירי דההיא שתא.												■
הנהו בני בי חרמך דאזול כרו ברישא דשנוותא ואהדרוהו ושדויה בשיליה נהרא, אתו עילאי לקמיה דאביי, אמרו ליה: קא מתקיל לנהרין												○
כרו בהדייהו טפי פורתא.	אמר להו: [אביי]											■
אמרו ליה: קא יבשי פירין												○

❖ חולקים-disputants
 ◊ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ? שאלה-question
 ^ תירוץ-answer
 ! ראייה-proof

מקרא-key:

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
זילו סליקו נפשיכו מהתם.		אמר להו: [אביי]											◊
מצודות היה ועופות ודג' יש בהן וכו'.													■
באוזלי ואוהרי כולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - בלחי וקוקרי.													◊
מציאית חרש שוטה וכו', ר' יוסי אומר: גזל גמור.		[רבי יוסי]											■
גזל גמור מדבריהם.		רב חסדא:											◊
למאי נפקא מינה?													⚡
להוציאו בדייגין.													◊
עני המנקף בראש הזית - מה שתחתיו וכו'.													■
אם ליקט ונתן ביד - ה"ז גזל גמור.		תנא:											◊
רב כהנא הוה קאזיל להוצל, חזייה להווא גברא דהוה שדי אופיי וקא נתן תמרי, אזל קא מנקיט ואכיל.		[רב כהנא]											◊
א"ל: חזי מר דבידאי שדיתניהו													◊
מאתריה דר' יאשיה אתה, קרי עליה: (משלי י') וצדיק יסוד עולם.		א"ל: [רב כהנא]											◊
אין ממחין ביד עניי נכרים בלקט בשכחה ובפאה, מפני דרכי שלום.													■
מפרנסים עניי נכרים עם עניי ישראל, ומבקרין חולי נכרים עם חולי ישראל, וקוברין מתי נכרים עם מתי ישראל, מפני דרכי שלום.		ת"ר:											◊
משאלת אשה לחבירתה החשודה על השביעית, נפה וכברה וריחים ותנור, אבל לא תבור ולא תטחן עמה.													■
אשת חבר משאלת לאשת עם הארץ נפה וכברה, ובוררת וטוחנת ומרקדת עמה, אבל משתטיל את המים לא תגע עמה, לפי שאין מחזיקין ידי עוברי עבירה.													■
וכולן לא אמרו - אלא מפני דרכי שלום.													◊
ומחזיקין ידי נכרים בשביעית אבל לא ידי ישראל													■
ושואלין בשלומן, מפני דרכי שלום.													■
מאי שנא רישא ומ"ש סיפא?													⚡
רוב עמי הארץ מעשרין הן.		אביי:											◊
הכא בעם הארץ דר"מ, וטומאה וטהרה דרבנן		רבא:											◊
איזהו ע"ה? כל שאינו אוכל חוליו בטהרה, דברי ר"מ		דתניא: [רבי מאיר]											◊
כל שאינו מעשר פירותיו.		חכמים:											◊
משתטיל את המים לא תגע עמה		והא מדקתני סיפא:											⚡
מכלל דרישא לאו בטומאה וטהרה עסקינן													⚡
רישא וסיפא בטומאה וטהרה, ורישא בטומאת חולין, וסיפא בטומאת חלה.													◊
טוחנין ומפקדין אצל אוכלי שביעית ואצל אוכלי פירותיהן בטומאה, אבל לא לאוכלי שביעית ולא לאוכלי פירותיהן בטומאה		ורמינהו:											⚡
התם בכהן החשוד לאכול תרומה בטומאה עסקינן, דהוה ליה טומאה דאורייתא.		אביי:											◊
אי הכי מפקדין?													⚡
מפקדין תרומה אצל ישראל עם הארץ ולא אצל כהן ע"ה, מפני שלבו גס בה		ורמינהו:											⚡
הכא במאי עסקינן - בכלי חרש המוקף צמיד פתיל.		רבי אילעא:											!
וליחוש שמא תסיטנו אשתו נדה													⚡

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	סא
לא קשיא: כאן בפירות שהוכשרו, כאן בפירות שלא הוכשרו.		אלא א"ר ירמיה:	!											סא:
המוליך חטין לטוחן כותי או לטוחן ע"ה - הרי אלו בחזקתן למעשר ולשביעית, אבל לא לטומאה האי		ורמינהו:	!	ז										סא:
מאי רומיא? לאו אוקימנא בפירות שלא הוכשרו?			!											סא:
ודקארי לה מאי קארי לה?			ז											סא:
משום דקא בעי למירמי אחריתי עלה:			ז											סא:
הרי אלו בחזקתן למעשר ולשביעית, ולחלופי לא חיישינן			ז											סא:
הנותן לחמותו, מעשר את שהוא נותן לה ואת שהוא נוטל הימנה, מפני שחשודה מחלפת המתקלקל		ורמינהו:	!	ז										סא:
התם כדקתני טעמא			!											סא:
רוצה היא בתקנת בתה ובושה מחתנה.		רבי יהודה:	!	!										סא:
ולעלמא לא חיישינן?			ז											סא:
הנותן לפנדקית, מעשר את שהוא נותן לה ואת שהוא נוטל הימנה, מפני שמחלפת		והתנן:	ז	!										סא:
התם מוריא ואמרה: בר בי רב ליכול חמימא, ואנא איכול קיריא.			!											סא:
ואכתי לעלמא לא חיישינן?			ז											סא:
אשת חבר טוחנת עם אשת עם הארץ בזמן שהיא טמאה, אבל לא בזמן שהיא טהורה		והתניא: [ת"ק]	ז	!	!									סא:
אף בזמן שהיא טמאה לא תטחון, מפני שחברתה נותנת לה ואוכלת		ר"ש בן אלעזר:	ז	!	!									סא:
השתא מיגנב גנבא, חלופי לא מיחלפא?			ז											סב:
התם נמי מוריא ואמרה: תורא מדישה קאכיל.		רב יוסף:	!											סב:
אין עושין חלת עם הארץ בטהרה, אבל עושין עיסת חוליו בטהרה, ונוטל הימנה כדי חלה ומניחה בכפישא או באנחותא, וכשבא ע"ה ליטול, נוטל את שתיהן ואינו חושש. ואין עושין תרומת זיתיו בטהרה, אבל עושין זיתים חוליו - בטהרה, ונוטל הימנה כדי תרומה ומניחה בכליו של חבר, וכשבא עם הארץ ליטול, נוטל את שתיהן ואינו חושש		העיד ר' יוסי בן המשולם משום ר' יוחנן אחיו שאמר משום ר"א בן חסמא:												סב:
וטעמא מאי?														סב:
משום כדי חייו דגבל, ומשום כדי חייו דבדד.		רבי יוחנן:												סב:
וצריכא דאי אשמועינן גבל, משום דלא נפיש אגריה, אבל בדד דנפיש אגריה - אימא לא ואי אשמועינן בדד, משום דלא שכיח ליה, אבל גבל דשכיח ליה - אימא לא, צריכא.														סב:
נוטל הימנה כדי חלה ומניחה בכפישא או באנחותא, וכשבא ע"ה ליטול, נוטל את שתיהן ואינו חושש.		אמר מר:												סב:
וליהוש דילמא נגע בה.														סב:
דאמר' ליה: חזי, אי נגעת בה הדרא לטיבלא.														סב:
וליהוש דילמא לא איכפת ליה.														סב:
השתא לתקוני קא מיכוין, מיכפת לא איכפת ליה?														סב:
נוטל הימנה כדי תרומה ומניחה בכליו של חבר, וכשבא ע"ה ליטול, נוטל את שתיהן ואינו חושש.		אמר מר:												סב:
וליהוש דילמא נגע בה - בשלמא התם אית ליה היכרא, הכא מאי היכרא אית ליה?														סב:
דמנח ליה בכלי גללים, בכלי אבנים, בכלי אדמה.														סב:
א"ה, מאי איריא דחבר? אפי' דעם הארץ נמי														סב:
ה"נ קאמר: בכלים של עם הארץ הראויין להשתמש בהן חבר.														סב:
מחזיקין ידי עכו"ם בשביעית.														סב:
מחזיקין?														סב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	---

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אין עודרין עם העכו"ם בשביעית, ואין כופלין שלום לעובד כוכבים	והאמר רב דימי בר שישנא משמיה דרב:												ב.ב. 10
לא צריכא, למימרא להו אחזוקו בעלמא													ב.ב. 10
כי הא דרב יהודה אמר להו אחזוקו	[רב יהודה]												ב.ב. 10
רב ששת אמר להו אשתא.	[רב ששת]												ב.ב. 10
ואין כופלין שלום לעובד כוכבים.													ב.ב. 10
רב חסדא מקדים ויהיב להו שלמא.	[רב חסדא]												ב.ב. 10
רב כהנא א"ל שלמא למר.	[רב כהנא]												ב.ב. 10
ושואלין בשלומן.													ב.ב. 10
השתא אחזוקי מחזקינן, שואלין בשלומן מיבעיא?													ב.ב. 10
לא נצרכא אלא ליום הגם	רב ייבא:												ב.ב. 10
לא יכנס אדם לביתו של עובד כוכבים ביום חגו ויתן לו שלום, מצאו בשוק, נותן לו בשפה רפה ובכבוד ראש.	דתניא:												ב.ב. 10
רב הונא ורב חסדא הוו יתבי, חליף ואזיל גניבא.													ב.ב. 10
א"ל חד לחבריה: ניקום מקמיה דבר אוריין הוא													ב.ב. 10
אמר לו: ומקמי פלגאה ניקום?													ב.ב. 10
אדהכי אתא איהו לגבייהו													ב.ב. 10
שלמא עלייכו מלכי, שלמא עלייכו מלכי?	אמר להו: [גניבא]												ב.ב. 10
מנא לך דרבנן איקרו מלכים?	אמרו ליה: [רב הונא ורב חסדא]												ב.ב. 10
דכתיב: (משלי ח') בי מלכים ימלוכו וגו'.	אמר להו: [גניבא]												ב.ב. 10
ומנא לך דכפלינן שלמא למלכי?	אמרו ליה: [רב הונא ורב חסדא]												ב.ב. 10
מנין שכופלין שלום למלך? שנאמר: (דברי הימים א' י"ב) ורוח לבשה את עמשי ראש השלישים [לך דוד ועמך בן ישי שלום שלום לך].	אמר להו: [גניבא] דאמר רב יהודה אמר רב:												ב.ב. 10
אמרי ליה: ליטעום מר מידי	אמרי ליה: [רב הונא ורב חסדא]												ב.ב. 10
אמר להו, הכי אמר רב יהודה אמר רב: אסור לו לאדם שיטעום כלום עד שיתן מאכל לבהמתו, שנאמר: (דברים י"א) ונתתי עשב בשדך לבהמתך, והדר ואכלת ושבעת.	אמר להו: [גניבא] הכי אמר רב יהודה אמר רב:												ב.ב. 10
הדרן עלך הניזקין													

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
O מעשה-story

◌ קושיא- **challenge**
 ^ שאלה- **question**
 ! תירוץ- **answer**
 ■ ראייה- **proof**

מקרא-key:

גיטין-האומר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האומר התקבל גט זה לאשתי או הולך גט זה לאשתי, אם רצה לחזור - יחזור.												■
האשה שאמרה התקבל לי גיטי, אם רצה לחזור - לא יחזור.												■
לפיכך, אם אמר לו הבעל אי איפשי שתקבל לה אלא הולך ותן לה, אם רצה לחזור - יחזור												◊
אף האומרת טול לי גיטי, אם רצה לחזור - לא יחזור.	רשב"ג											■
טעמא דלא שותיה איהי שליח לקבלה, הא שותיה איהי שליח לקבלה, רצה לחזור - לא יחזור, ש"מ: הולך כזכי דמך	רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי:											◊
לא, לעולם אימא לך: הולך לאו כזכי דמי, והתקבל גט לאשתי איצטריכא ליה, דס"ד אמינא הואיל ובעל לאו בר שויה שליח לקבלה הוא, אע"ג דמטא גיטא לידה לא להוי גיטא, קמ"ל דהתקבל והולך קאמר.												◊
האשה שאמרה התקבל לי גיטי, אם רצה לחזור - לא יחזור	תנן:											◊
מאי לאו לא שנא אקבלה, לא שנא אהולכה												◊
לא, אקבלה.												◊
לפיכך, אם אמר לו הבעל אי איפשי שתקבל לה אלא הולך ותן לה, אם רצה לחזור - יחזור	ת"ש:											◊
טעמא דאמר אי איפשי, הא לא אמר אי איפשי, אם רצה לחזור - לא יחזור, ש"מ: הולך כזכי דמך												◊
דילמא בהילך.												◊
פשיטא, איש הוי שליח להולכה - שכן בעל מוליך גט לאשתו, ואשה הויא שליח לקבלה - שכן אשה מקבלת גיטה מיד בעלה, איש לקבלה והאשה להולכה, מאי?												◊
האומר התקבל גט זה לאשתי או הולך גט זה לאשתי, אם רצה לחזור - יחזור. האשה שאמרה התקבל לי גיטי, אם רצה לחזור - לא יחזור	ת"ש:											◊
מאי לאו בחד שליח, וש"מ: כשר לקבלה כשר להולכה.												◊
לא, בשני שלוחין.												◊
לפיכך, אם אמר לו הבעל אי איפשי שתקבל לה אלא הולך ותן לה, אם רצה לחזור - יחזור	ת"ש:											◊
והא הכא דחד שליח הוא, וש"מ: כשר לקבלה כשר להולכה.												◊
פשוט מינה: איש הוי שליח לקבלה - שכן אב מקבל גט לבתו קטנה												◊
אשה להולכה תיבעי לך, מאי?												◊
אף הנשים שאין נאמנות לומר מת בעלה - נאמנות להביא את גיטה, והתם הולכה היא.	רב מרי, ת"ש:											◊
מסיפא נמי שמע מינה	רב אשי:											◊
האשה עצמה מביאה את גיטה, ובלבד שהיא צריכה לומר בפני נכתב ובפני נחתם	דקתני סיפא:											◊
ואוקימנא בהולכה, ש"מ.												◊